

WYROK

W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 27 października 2023 r.

Sąd Okręgowy w Poznaniu Wydział II Cywilny Odwoławczy

w składzie:

Przewodniczący: sędzia Małgorzata Radomska-Stęplewska

po rozpoznaniu w dniu 27 października 2023 r. w Poznaniu

na posiedzeniu niejawnym

sprawy z powództwa M. S.

przeciwko Towarzystwu (...) S A z siedzibą w W.

o zapłatę

na skutek apelacji powoda

od wyroku Sądu Rejonowego Poznań-Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu

z dnia 20 grudnia 2022 roku

sygn. akt V C 38/21

- 1. prostuje w komparycji zaskarżonego wyroku oczywistą omyłkę w oznaczeniu pozwanego w ten sposób, że po wyrazie (...) dodaje słowo (...);***
- 2. oddala apelację;***
- 3. zasądza od powoda na rzecz pozwanego tytułem zwrotu kosztów zastępstwa procesowego w postępowaniu odwoławczym kwotę 900 zł wraz z ustawowymi odsetkami za opóźnienie za czas od dnia uprawomocnienia się orzeczenia rozstrzygającego o kosztach postępowania apelacyjnego do dnia zapłaty.***

Małgorzata Radomska-Stęplewska

UZASADNIENIE

Zaskarżonym wyrokiem z 20 grudnia 2022 roku Sąd Rejonowy Poznań – Nowe Miasto i Wilda w Poznaniu w sprawie z powództwa M. S. przeciwko Towarzystwu (...) Spółka Akcyjna z siedzibą w W. o zapłatę:

1. oddalił powództwo,
2. kosztami procesu obciążył w całości powoda, pozostawiając szczegółowe wyliczenie tych kosztów referendarzowi sądowemu po uprawomocnieniu się wyroku.

Z powyższym rozstrzygnięciem w całości nie zgodził się powód wnosząc apelację, zarzucając zaskarżonemu wyrokowi:

- błąd w ustaleniach faktycznych polegający na ustaleniu, że decyzja pozwanego z dnia 29.12.2016 r. została doręczona powodowi w dniu 30.12.2016 r., w sytuacji w której taka okoliczność nie znajduje potwierdzenia w żadnym dowodzie znajdującym się w aktach sprawy,

- art. 227 k.p.c. poprzez uznanie, że kwestia tego, czy pozwany wysłał i doręczył powodowi wiadomość e-mail, do której załączona była decyzja o przyznaniu odszkodowania z dnia 29.12.2016 r. i w jakiej dacie to nastąpiło, były kwestiami przedmiotowo-istotnymi z punktu widzenia rozstrzygnięcia w niniejszej sprawie, w sytuacji w której taka okoliczność jest bez znaczenia z punktu widzenia rozstrzygnięcia niniejszej sprawy, z uwagi na fakt, że istotne znaczenie ma wyłącznie doręczenie decyzji z dnia 29.12.2016 r. w formie pisemnej,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w szczególności „potwierdzenie doręczenia pocztą elektroniczną decyzji pozwanego z dnia 29 grudnia 2016 roku wygenerowane przez wewnętrzny system pozwanego” poprzez ustalenie, że z dokumentu tego (tudzież jakichkolwiek innych dowodów) wynika, że decyzja z dnia 29.12.2016 r. została wysłana i doręczona powodowi w dniu 30.12.2016 r., w sytuacji w której z tego dokumentu nie wynika to, że do powoda został wysłany jakikolwiek e-mail w dniu 30.12.2016 r., ponieważ na dokumencie tym nie ma żadnej daty, co doprowadziło do oddalenia powództwa,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez dowolną, a nie swobodną ocenę zgromadzonego materiału dowodowego w postaci dokumentów zgromadzonych w aktach sprawy, w szczególności „potwierdzenie doręczenia pocztą elektroniczną decyzji pozwanego z dnia 29 grudnia 2016 roku wygenerowane przez wewnętrzny system pozwanego” poprzez ustalenie, że z dokumentu tego (tudzież jakichkolwiek innych dowodów) wynika, że do wiadomości e-mail rzekomo wysłanej do powoda został załączony jakikolwiek załącznik, w sytuacji w której z przedmiotowego dokumentu wynika, że do rzekomej wiadomości e-mail nie został załączony jakikolwiek załącznik,

- art. 232 k.p.c. w zw. z art. 6 k.c. poprzez uznanie, że na powodzie spoczywał ciężar dowodu wykazania, że decyzja z dnia 29.12.2016 r. została doręczona w dniu 03.01.2017 r. w sytuacji, w której twierdzenie powoda w tym zakresie miało charakter przyznania, a ciężar wykazania że przedmiotowa decyzja została w ogóle doręczona i to w konkretnym dniu, spoczywał na pozwanym, który wywodził z tego faktu skutki prawne w postaci przedawnienia,

- art. 229 k.p.c. i art. 230 k.p.c. poprzez uznanie, że kwestia wysłania i doręczenia decyzji z dnia 29.12.2016 r. wiadomością e-mail z dnia 30.12.2016 r. była bezsporna, w sytuacji w której była to kwestia sporna z uwagi na to, że powód kwestionował zarzut przedawnienia i podnosił twierdzenie, że decyzja z dnia 29.12.2016 r. została doręczona dopiero w dniu 03.01.2017 r., co zawiera w sobie twierdzenie, że nie została doręczona wcześniej,

- art. 278 § 1 k.p.c., ale także art. 6 k.c., art. 229 k.p.c., art. 230 k.p.c. oraz art. 233 § 1 KPC poprzez przeprowadzenie dowodu z opinii biegłego sądowego na okoliczność uzasadnionego okresu najmu pojazdu zastępczego i przechowywania, w sytuacji w której ustalenie tych kwestii (poza ustaleniami dotyczącymi długości technologicznego okresu naprawy oraz czasu potrzebnego na zamówienie i doręczenie części zamiennych) nie wymagało wiadomości specjalnych, w związku z czym nie mogło być przedmiotem opinii biegłego, która w tym zakresie ograniczała się do wykonania przez biegłego sądowego do czynności zarezerwowanych dla Sądu orzekającego w sprawie tj. do oceny wiarygodności i treści dokumentów, ustalenie na kim spoczywa ciężar dowodu, ustalenie twierdzeń stron, jak również tego co jest sporne, a co bezsporne oraz dodatkowo zakresu wzajemnych obowiązków,

- art. 233 § 1 k.p.c. poprzez uznanie, że wydana w sprawie opinia biegłego sądowego była przygotowana w sposób fachowy i poparty rzeczową argumentacją, a nadto nie budziła wątpliwości Sądu pod względem formalnym i merytorycznym, w sytuacji w której opinia ta budziła wątpliwości i była nielogiczna w zakresie ustaleń wykraczających poza ustaleniami dotyczącymi okresu naprawy w sensie stricte technicznym (technologiczny okres naprawy, czas potrzebny na zamówienie części), a nadto wykraczała w tym zakresie poza zakres wiadomości specjalnych,

- art. 819 § 4 k.c. poprzez jego błędną wykładnię polegającą na przyjęciu, że złożenie oświadczenia o przyznaniu świadczenia w formie dokumentowej albo elektronicznej również skutkuje rozpoczęciem na nowo biegu terminu przedawnienia, w sytuacji w której zgodnie z przedmiotowym przepisem taki skutek wywiera wyłącznie złożenie oświadczenia o przyznaniu odszkodowania w formie pisemnej, co doprowadziło do błędnego ustalenia, że dochodzone w pozwie roszczenie jest przedawnione i oddalenia powództwa.

Wobec powyższego, apelujący wniósł o uchylenie zaskarżonego wyroku w całości i przekazanie sprawy do ponownego rozpoznania Sądowi I instancji, zmianę zaskarżonego wyroku poprzez zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda dodatkowo kwoty 5.234,07 zł z ustawowymi odsetkami za opóźnienie w zapłacie od dnia 23.07.2019 r. do dnia zapłaty oraz obciążenie pozwanego kosztami postępowania przed Sądem I instancji w całości i zasądzenie tych kosztów od pozwanego na rzecz powoda.

Nadto apelujący wniósł o zasądzenie od pozwanego na rzecz powoda zwrotu kosztów postępowania apelacyjnego, w tym w szczególności kosztów zastępstwa procesowego przez radcę prawnego wg norm przepisanych.

W odpowiedzi na apelację pozwany wniósł o jej oddalenie w całości oraz zasądzenie od powoda na rzecz pozwanego kosztów postępowania apelacyjnego wraz z kosztami zastępstwa procesowego w postępowaniu apelacyjnym według norm przepisanych.

Sąd Okręgowy zważył, co następuje:

Apelacja nie zasługiwała na uwzględnienie.

Sąd Okręgowy w pełni podziela i przyjmuje za własne ustalenia faktyczne oraz rozważania prawne poczynione przez Sąd I instancji, czyniąc je integralną częścią niniejszego uzasadnienia.

Odnosząc się do zarzutów postawionych w wywiedzionym w niniejszej sprawie środku zaskarżenia, w pierwszej kolejności należy podkreślić, że apelacja ogniskowała się wokół prawidłowości uwzględnienia przez Sąd Rejonowy podniesionego w toku postępowania pierwszoinstancyjnego przez pozwanego zarzutu przedawnienia roszczenia. W tym kontekście kluczowe okazało się ustalenie czy, w jakim terminie i formie powód otrzymał decyzję pozwanego z 29 grudnia 2016 roku. Z prawidłowych ustaleń Sądu Rejonowego wynika, że powód 30 grudnia 2016 roku na wskazany przez siebie adres e-mail - (...) otrzymał wiadomość elektroniczną wraz z decyzją z 29.12.2016 r., z którą mógł się zapoznać. Podkreślić należy, odnosząc się do znacznej części zarzutów wywiedzionych w apelacji, że Sąd Okręgowy podziela utrwalony w judykaturze pogląd, że wykazanie, iż sąd pierwszej instancji naruszył art. 233 § 1 k.p.c., co mogło mieć istotny wpływ na wynik sprawy, nie może być ograniczone do odmiennej interpretacji przez apelującego dowodów zebranych w sprawie, przy jednoczesnym zaniechaniu wykazania, iż ocena przyjęta za podstawę rozstrzygnięcia przekracza granicę swobodnej oceny dowodów, którą wyznaczają czynniki logiczny i ustawowy, zasady doświadczenia życiowego, aktualny stan wiedzy, stan świadomości prawnej i dominujących poglądów na sądowe stosowanie prawa. Jeżeli z określonego materiału dowodowego sąd wyprowadza wnioski logicznie poprawne i zgodne z doświadczeniem życiowym, to ocena sądu nie narusza reguł swobodnej oceny dowodów (art. 233 § 1 k.p.c.) i musi się ostać, choćby w równym stopniu, na podstawie tego materiału dowodowego, dawały się wysnuć wnioski odmienne. Tylko w przypadku, gdy brak jest logiki w wiązaniu wniosków z zebranymi dowodami lub gdy wnioskowanie sądu wykracza poza schematy logiki formalnej albo, wbrew zasadom doświadczenia życiowego, nie uwzględnia jednoznacznych praktycznych związków przyczynowo-skutkowych, to przeprowadzona przez sąd ocena dowodów może być skutecznie podważona (por. m.in. wyrok Sądu Apelacyjnego w Poznaniu z 29 lipca 2015 r., III AUa 216/15).

Swobodna ocena dowodów, rozumiana jak wyżej, jest prawem sądu orzekającego - stąd kontrola prawidłowości tej oceny dokonywana przez sąd odwoławczy musi być ostrożna; pamiętać bowiem należy o tym, iż sąd odwoławczy w tym zakresie dokonuje prawidłowości oceny dowodów, których sam nie przeprowadził (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Warszawie z 9 czerwca 2015 r., VI ACa 1160/14). Zdarza się często w praktyce sądowej, że dowody przedstawione

przez strony na poparcie ich twierdzeń są ze sobą sprzeczne i że na podstawie zebranego materiału można zbudować dwa lub więcej stanów faktycznych wzajemnie się wykluczających, które znajdują potwierdzenie w części dowodów. Jednak w ramach swobodnej oceny dowodów to sąd orzekający jest uprawniony do wyboru jednej z nich na warunkach określonych w przepisie art. 233 § 1 k.p.c. (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Szczecinie z 28 maja 2015 r., I ACa 65/15).

Podkreślić też trzeba, że sprzeczność istotnych ustaleń sądu z treścią zebranego w sprawie materiału zachodzi jedynie wtedy, gdy powstaje dysharmonia pomiędzy materiałem zgromadzonym w sprawie a konkluzją, do jakiej dochodzi sąd na jego podstawie (por. wyrok Sądu Apelacyjnego w Katowicach z 23 czerwca 2015 r., I ACa 221/15). Istota sądenia (rozsądzania sporów) często sprowadza się do wyboru jednej z dwóch konkurencyjnych wersji stanu faktycznego przedstawianych sądowi przez strony będące w sporze – jeżeli tego wyboru sąd dokonuje po przeprowadzeniu oceny zebranego materiału z zachowaniem zasad określonych w art. 233 § 1 k.p.c., to jest to ocena spełniająca ustawowe kryteria, która nie może być podważona w kontroli instancyjnej.

Wbrew twierdzeniom apelującego, pozwany w toku postępowania wykazał, że doręczył powodowi decyzję z 29 grudnia 2016 roku za pośrednictwem środków porozumiewania się na odległość, tj. w sposób kontaktu wybrany przez powoda w postępowaniu likwidacyjnym (k. 58 w zw. z k. 77 akt). Skoro zatem powód twierdził, że doręczenie nastąpiło w innym dniu niż wskazany przez pozwanego, to winien tę okoliczność wykazać, czego jednak nie uczynił. Niewątpliwie słusznie Sąd Rejonowy wskazał, że w formularzu zgłoszenia szkody jako adres wyłącznie właściwy do przesyłania korespondencji powód wskazał adres poczty elektronicznej mmmservice@mmmservice.pl, a z ogółu dokumentacji zgromadzonej w aktach szkody wynika, że powód w pełni akceptował ten sposób komunikacji i sam z niego korzystał. Brak jest zatem uzasadnionych wątpliwości co do tego, że decyzja przesłana do powoda w ten sposób do niego doszła. Słuszne pozostają także uwagi Sądu I instancji co do formy sporządzenia decyzji. Niewątpliwie została ona sporządzona w formie pisemnej, co znalazło swój wyraz w załączniku do wiadomości elektronicznej skierowanej do powoda 30 grudnia 2016 roku. Jednocześnie podkreślić trzeba, że już 30 grudnia 2016 roku nastąpiła wypłata odszkodowania zgodnie z ww. decyzją, co dodatkowo potwierdza stanowisko pozwanego o doręczeniu powodowi decyzji z 29 grudnia 2016 r. drogą elektroniczną w dniu 30 grudnia 2016 r. Nie jest zatem tak, że z punktu widzenia niniejszego postępowania okoliczność daty doręczenia powodowi decyzji w formie elektronicznej pozostaje całkowicie irrelevantna, a tym samym, że Sąd Rejonowy dopuścił się naruszenia treści art. 227 k.p.c. Skoro natomiast pozwany wykazał, że doręczenie decyzji nastąpiło we wskazanym przez niego dniu, prawidłowe pozostały rozważania co do przedawnienia, a apelacja stanowiła wyłącznie polemikę z prawidłowymi ustaleniami i rozważaniami Sądu I instancji i próbę przeforsowania korzystnej dla siebie argumentacji.

Mając powyższe na uwadze, Sąd Okręgowy na podstawie art. 385 k.p.c. orzekł jak w punkcie 2. sentencji i oddalił apelację jako całkowicie niezasadną.

O kosztach postępowania odwoławczego orzeczono zgodnie z wynikiem postępowania na podstawie art. 98 § 1 i § 1¹ k.p.c., obciążając nimi apelującego jako przegrywającego postępowanie (punkt 3). Na koszty złożyło się wynagrodzenie pełnomocnika pozwanego w kwocie 900 zł ustalone na podstawie § 2 pkt 4 w zw. z § 10 ust. 1 pkt 1 Rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22.10.2015 r. w sprawie opłat za czynności radców prawnych.

Sąd Okręgowy sprostował także komparycję zaskarżonego wyroku na podstawie art. 350 § 3 k.p.c., dostrzegając oczywistą omyłkę w nazwie pozwanej (punkt 1).

Małgorzata Radomska-Stęplewska